

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Louise Fuller

Tíz nap és kilenc éjszaka

Dani Collins

Ami örökre megmarad

Sharon Kendrick

Egy éjszaka a testőrrel

sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítést és mindenfajta információ tároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Louise Fuller, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *The Man She Should Have Married* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Dani Collins, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *What the Greek's Wife Needs* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Sharon Kendrick, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *One Night Before the Royal Wedding* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 118. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-720-0

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Louise Fuller

Tíz nap és kilenc éjszaka

1. FEJEZET

Nia Elgin kisöpörte homlokából hosszú, sötétszőke haját, vett egy mély lélegzetet, és követte a komornyikot gyermekkori otthona, Lamington Hall lambériázott folyosóján.

A szép György-stílusú kastély jelenleg nem volt az otthona, így legalább egy évig a kertész kis házában fog lakni a kocsibehajtó mellett. Lamingtont egy amerikai házaspár, Tom és Diane Drummond bérelte ki, akik Tom családfájának kutatásával készülnek eltölteni egy évet Skóciában.

Ma este először látogatott el a házba Drummondék egy héttel ezelőtti beköltözése óta, és furcsa érzés volt látogatóként elhaladni a családi portrék meg páncélok mellett.

De nem ez volt az oka, hogy szíve a torkában dobogott.

Ahogy Stephen, a komornyik a kilincsre tette a kezét, Nia vett még egy mély lélegzetet, igyekezett nyugtatni magát, és felkészülni arra, ami az ajtó túloldalán vár rá.

Azaz nem is *ami*, hanem *aki*: Farlan Wilder.

Még most is tisztán emlékezett az első találkozásukra. Farlan huszonkét éves volt, három évvel idősebb nála. A szeme olyan zöld, mint nyáron a páfrányok, és a mosolya nyugalanságot keltett Niában.

Szerelem volt első látásra – méghozzá kölcsönös, mint a kedvenc regényeiben.

Hat hónappal és két nappal a megismerkedésük után Farlan megkérte a kezét, és Nia igent mondott, de az esküvő előtt még utazgatni akartak.

És akkor vége lett.

Nia szakított a fiatalemberrel.

Farlan pedig elhagyta a hideg, barátságtalan Skóciát, hogy új életet kezdjen egy másik országban.

Nia megremegett. Már a pusztta tény, hogy Farlan újra Skóciában van, arra készítette, hogy fogódzót keresve a kilincsbe kapaszkodjon. A legkegyetlenebb hír azonban az volt, hogy Farlan itt van a birtokon.

Liftezett a gyomra a pániktól, mint már annyiszor, amióta Tom és Diane meghívta vacsorára a Burns-este alkalmából. Ostobaság volt elfogadni.

Tom megkérdezte, nem bánná-e, ha egy másik vendég is eljönne, és persze ő gondolkodás nélkül azt felelte, hogy nem.

– Sokat jelent nekünk, hogy eljön – magyarázta Tom. – Igazából úgy volt, hogy csak jövő héten érkezik. Tudja, ő utálja a Burns-estét.

Nia nem tudta, kiről van szó, és nem is érdekelte.

– Biztos valami nő miatt – csóválta a fejét Tom. – De mondtam neki, hogy fiam, ha skót vagy, nem utálhatod a Burns-estét.

– És miért gondolta meg magát? – kérdezte Nia.

– Mert kijátszottam az aduászt – vigyorgott Tom.

– És az mi volt?

– Maga. Egyből más lett, mikor megemlítettem neki, hogy Lady Antonia Elgin is itt lesz. Ezek szerint már ismerik egymást. Mély benyomást tehetett rá. – Niára kacsintott. – Szó se róla, meglepődtem. Addig még soha nem láttam, hogy valami vagy valaki meg tudta volna változtatni Farlan véleményét.

Tovább beszélt, de szavait elnyomta Nia szívének hangos kalapálása.

Most mereven bámulta Stephen hátát, és összeszorult a gyomra. Mit nem adott volna, ha sarkon fordulhat, és elmenekülhet a búvóhelyre, ahol gyermekkorában oly gyakran keresett menedéket szülei állandó követelődzése elől.

A komornyik kinyitotta az ajtót, s amikor Nia követte a szobába és körülnézett, mintha másodpercekre kihagyott volna a szívverése.

Tom és Diane feléje fordult és elmosolyodott, aztán Tom már indult is elébe kitért karral.

– Jó estét, Lady Antonia! Vagy mondjam inkább, hogy *fàilte*?

Nia mosolygott. Nem akarta, hogy vendéglátói észrevegyék, mennyire felkavarja a viszontlátás Farlannel.

De hol van ő?

– Farlan bármelyik percben lejöhet – mondta Diane. – Csak dél körül érkezett Skóciába.

– Saját helikoptere van – nevetett Tom. – Itt szállt le a ház mögött.

Niának valahogy sikerült megőriznie a mosolyát.

– Tényleg? Nem semmi.

Tom egy pohár pezsgőt nyújtott neki.

– Igyunk a felejthetetlen Burns-estére! *Slàinte mhath*.

Nia nagyot kortyolt a pezsgőből. Nem tudta elhinni, hogy ez történik vele. Megesküdött volna, hogy ez a ház az utolsó hely a földön, ahová Farlan valaha is visszatér.

Nehéz szívvel gondolt vissza az utolsó telefonbeszélgetésükre. Nem is beszélgetés volt, nem gondolat- és véleménycsere, mert végig ő beszélt. Bocsánatot kért Farlantól, és azt akarta, hogy megértse. Farlan csak a legvégén szólalt meg, csalónak, gyávának meg sznobnak nevezte, és azt mondta, már semmit sem jelent neki.

Némi erőfeszítéssel visszatalált a jelenbe.

– *Slàinte mhath*.

Tom kisfiúsan elmosolyodott.

– El se tudom mondani, mennyire boldog vagyok, Lady Antonia, hogy végre kimondhatom ezeket a szavakat őseim földjén, az ön gyönyörű házában.

– Ma este ez az *önök* háza – felelte Nia. – De szólítson Niának, és tegeződjünk! Ha Lady Antoniának hívnak, úgy érzem magam, mintha valami jótékonysági rendezvényt kellene megnyitnom.

Tom hangosan felnevetett.

– Hát akkor, Nia. – A lány poharára pillantott. – Gyere, töltök még! Van mit ünnepelnünk.

Niának semmi kedve nem volt ünnepelni, mivel azonban vendég volt a házban, és arra tanították, hogy a vendégnek illik barátságosan viselkednie, odatartotta a poharát Tomnak.

– Pompásan nézel ki. Tudod, Elginként ezt nem igazán szabadna bevallanom, de a Drummond-tartán mindig is az egyik kedvenc mintám volt.

Nem hazudott. A piros-zöld kockás minta kihívó és élénk volt, dacos hajthatatlansággal jelképezte a klánnak a gyökerei iránti büszkeségét. Az Elginek tartánja viszont barna és krémszínű volt, s az ő szemében merevnek, feszélyezettnek hatott.

Tom elégedetten meghajolt.

– Tényleg csodálatos, és különösen jól áll az én gyönyörű feleségemnek.

Magához húzta Diane-t, és szájon csókolta.

A szeretetnek ilyen fesztelen, őszinte kifejezése ritkaságszámba ment ebben a házban, és Nia már arra sem emlékezett, mikor ölelte vagy csókolta meg valaki.

Érezte, ahogy a pír felkúszik az arcára.

Ó, dehogynem, nagyon is tisztán emlékezett! De erre most nem szabad gondolnia. Túl fájdalmas lenne összekeverni múltat és jelent.

– Egyetértek – mondta sietve. – Elragadóan nézel ki, Diane.

Az asszony nevetett.

– Szinte már úgy érzem magam, mint valami főnemes. – A tekintete most szelíd lett. – De te nagyon-nagyon csinos vagy, kedvesem.

Nia lenézett fekete selyemruhájára, mely az egyik vállát szabadon hagyta, és érezte, hogy a teste egyre jobban átforrósodik. Ilyen bókot ritkán kapott. Tudta, hogy jó főnök, és hogy az alkalmazottai kedvelik, de dicséretet és bátorítást osztani az ő feladata volt, ő maga ritkán részesült ezekből.

Bár a szülei szerették, a legtöbb elkényeztetett gazdag emberhez hasonlóan hajlamosak voltak elvárni a tökéletességet, és a legkisebb hibát is szigorúan büntetni. Mivel nem voltak testvérei, akik elterelhették volna róla a figyelmet, Lady Antonia Elginnek lenni egyszerre volt kiváltság és teher.

Megint elszorult a torka. Csak miután találkozott Farlannel, éledt fel benne a hajlandóság, hogy áldozatot hozzon. Farlan volt az egyetlen ember, aki érezte vele, hogy különleges – ő pedig elengedte... nem is: eltaszította magától.

Majdnem elejtette a poharat.

– Köszönöm. Már régóta nem volt alkalmam kiöltözni, úgyhogy most nagyon élvezem.

– Akkor megérte várni – mondta Diane halkán. – És ez a gyönyörű bross! – Ámulva nézte a feltűnő, gyémántokkal és ametisztokkal kirakott, boglárka alakú ékszert, amely Nia vállszalagját tartotta. – Családi örökség?

Nia bólintott. A bross azon kevés tárgy közé tartozott, melyeket nem kellett eladnia.

– A dédanyámé volt. Anyámtól kaptam a tizennyolcadik születésnapomra.

Diane felsóhajtott.

– Tökéletes. Te vagy tökéletes... – Ebben a pillanatban átnézett Nia válla fölött, és felcsillant a szeme. – Ugye, Farlan?

Nia sóbálvánnyá meredt. A régi, ismerős szalon úgy forgott vele, mintha körhintán ülne.

Hét év telt el azóta, hogy Farlan elhagyta Skóciát. Hét kétségekkel meg magánnyal teli év. És megbánással teli.

Nem számított rá, hogy valaha is viszontlátja a férfit.

Nia most arcára fagyott mosollyal figyelte, ahogy Farlan egy tulipán alakú pezsgőspohárért nyúl, és arcon csókolja Diane-t.

– Ó igen, tényleg lenyűgöző – válaszolta hűvösen.

Nia arra számított, hogy őt is arcon csókolja, ehelyett kinyújtotta a kezét, drága svájci órájának matt fémje megvillant a tűz fényében.

Miközben Nia ránézett, a másodperc töredékéig az volt az érzése, hogy csak álmodja ezt az egészet. De aztán Farlan kihívóan megemelte az állát, s amikor Nia belenézett elkeskenyedett zöld szemébe, már hajmeresztő bizonyossággal tudta, hogy ébren van, és semmi sem változott.

Farlan gyűlöli őt.

Nem tudott megmozdulni, a teste felmondta a szolgálatot. Azt hitte, felkészült erre a helyzetre, de most rájött, hogy erre az érzelmi viharra semmi sem készíthette volna fel.

Bár Farlan nagymenő lett Hollywoodban, külsőleg alig változott, vagy ha igen, csak előnyére. Hét évvel ezelőtt jóképű srác volt kócos irokéz hajjal és igéző mosollyal – most pokolian vonzó férfi. Nem skót szoknyát viselt, mint Tom, hanem hófehér inget sötétszürke nadrággal, és az öltözet kiemelte széles vállát meg furcsán megejtő vonzerejét. A hajdani esetlenség eltűnt, irokéz frizura helyett tüskére volt vágva a haja, a többnapos borosta pedig kihangsúlyozta arccsontja és álla tökéletes vonalait.

De nem mosolygott.

Niának elszorult a szíve, amikor Farlan visszahúzta a kezét.

– Bocsánat a késésért, Diane. A gondolataim még Los Angelesben vannak, ahogy a borotvakészletem is.

Egyik kezével megsimogatta borostás állát, és Nia egy pillanatra nem kapott levegőt. Legszívesebben odanyúlt volna, hogy megérintse, megsimogassa, mint régen.

– Semmi baj. Köszönöm, hogy eljöttél – felelte Diane mosolyogva. – Tudom, hogy nem ez a kedvenc napod, annál jobban örülök neked, és Tom is.

– Ez a legkevesebb, amit megtehetek – viszonzta Farlan a mosolyát. – Mindig számíthattam rátok. Nehéz eset voltam, de ti sosem tagadtátok meg a segítséget.

Nia egész teste megfeszült, amikor Farlan szúrósan a szemébe nézett.

– Nem sok embernek van akkora szíve, mint neked, Dee. És nem sok embernek van bátorsága bízni az ítélőképességében.

Az arca és a hangja kifejezéstelen volt, de a szeméből sütött az elutasítás.

– De hát mi is számíthattunk rád – mondta Diane. – Farlannek köszönhetjük, hogy most itt vagyunk, ugye, Tom?

Tom Farlan vállára tette a kezét, és bólintott.

– Már évek óta tervezgettük, de mindig közbejött valami. Most is közbejött volna, de Farlan mérges lett, és azt mondta, hogy döntsünk már végre, és tartsuk is magunkat hozzá, mert az kevés, ha csak elképzeli valakit az ember. – Rákacsintott Niára. – Nem véletlen, hogy feljutott a csúcsra. Gondolom, már annak idején is sejtetted, hogy ez a fickó sokra viszi.

– Igen, én... – hebegte Nia, de Farlan közbevágtott:

– Nem hiszem, hogy olyan mély benyomást tettem volna Lady Antoniára. Csak egy buta, naiv parasztyerek voltam. Persze azóta felnőttem.

Niának gombóc ült a torkában.

– Nagyon jól emlékszem rád – mondta higgadtan.

Alig kapott levegőt, lelki szemei előtt felgyorsítva pergett le az élete.

– Hogy mikor ismerkedtünk meg. És hogyan. Épp az edinburgh-i alternatív művészeti fesztiválról készítettél filmet.

Farlan rámosolygott, de a szeméig nem ért el a mosolya.

– De nem a műsorokról. Engem csak az előadók érdekeltek.

Diane meghúzta Tom ingujját.

– Fel kell hívnunk Islát és Jacket. – Nia felé fordult. – A Burns-estén otthon szoktunk vacsorázni a skót barátainkkal, és megígértük nekik, hogy felhívjuk őket, és megmutatjuk, hogyan ünnepelnek az óházában.

A zavarodott Nia értetlenül nézett rá.

– Megmutatjátok...? – Hirtelen megértette. – Ja, oké. A videóhíváshoz a konyhába kéne mennetek, itt nem olyan jó a térerő.

– A konyhába? De nem akarunk magatokra hagyni...

– Ne aggódj! – mondta Farlan. – Majd én szórakoztatom Lady Antoniát.

2. FEJEZET

Amikor az ajtó becsukódott Diane és Tom mögött, rövid időre csend lett a szobában. Farlan Nia arcába nézett, és úgy vette észre, mintha kicsit megrándult volna, de talán csak a pislákoló gyertyafény miatt tűnt úgy.

Szerette volna azt hinni, hogy Nia legalább egy kicsit átérzi a fájdalmát. A fájdalmat, amelyet a viszontlátás ijesztően gyorsan és hevesen újraélesztett.

Amikor Tom megemlítette, hogy kibérelték Lamington Hallt, azt hitte, félreértette. Vagy hogy van egy másik Lamington Hall, amelynek semmi köze az Elgin családhoz.

Pontosabban Niához.

De persze Nia emléke nélkül is olyan volt számára Skócia, mint egy nyílt seb.

Tom és Diane ajtókat nyitottak meg előtte az Államokban. Megszerették, de ő sok mindent eltitkolt előlük a múltjából.

Teljesen véletlenül ismerkedett meg velük. Amikor Toméknak lerobbant a kocsija, és ő megállt segíteni, Tomnak rögtön feltűnt a skót akcentusa, és meginvitálta egy italra. Az italt vacsorameghívás követte, és a skót fiatalember hamarosan gyakori vendég lett náluk.

Farlannek megfeszült a válla. Nem hitte volna, hogy Nia elhagyja a szülői házat, pláne hogy bérbe adja idegeneknek. Ahogy most nézte a lány sápadt arcát, megállapította, hogy nem változott. Még mindig ő a legszebb nő, akit valaha látott.

Tekintete megállapodott alsó ajkának finom ívén, és felidéződött benne, milyen érzés volt megérinteni a szájával, milyen érzés volt, amikor Nia hozzásimult... Tizenkilenc évesen, homlokába lógó, hosszú sötétszőke hajával, fehér bőrével olyan volt, mint egy istennő vagy mesebeli hercegnő.

És úgy is beszélt.

Farlan gyomrában kellemetlen érzés támadt, és szétterjedt az egész testében.

Nem a hangja volt az egyetlen félrevezető benne. Farlan azt hitte, Nia feltétel nélkül szereti. Hiszen ezt ő maga mondta neki. Mikor azonban választania kellett közte és egy kórákás között, Nia otthagya az állomáson, mint valami fölösleges poggyászt.

– Szóval mi történt?

Nia felnézett rá, az arca kipirult, a szemébe zavart kifejezés költözött.

– Hogy érted?

– Ez – Farlan lassan körbejáratta tekintetét a szobában – olyan sokat jelentett neked.

Ezért dobta őt. Nem volt elég fontos Niának ahhoz, hogy lemondjon Lamingtonról, és vele menjen.

– Mi változott? Miért csinálsz úgy, mintha a kertészházban laknál?

Nia megrázta a fejét.

– Nem csak úgy csinállok.

Farlan szorítást érzett a mellkasában. A lány hangja éppoly megrendültnek tűnt, amilyenek ő érezte magát. Igen, kétségtelen, hogy Niát is felkavarta ez a találkozás.

– Elhitetted velem, hogy igaz – mondta Farlan élesen. – Mi voltam én neked? Egyéves kaland? Eszköz, hogy egy kicsit megkavard a családodat?

– Nem, nem így volt.

– Ó, tényleg? Akkoriban még el is hittem volna. De tudod, Lady Antonia, én már nem hiszek a tündérmesékben.

– Ez nem mese. Ez az igazság – felelte Nia elcsukló hangon.

– Hát persze – rázta a fejét Farlan.

Nia elment, hogy beszéljen a szüleivel, őt meg otthagya a konyhában, mint valami kifutófiút. Fájt az apja szájából hallani, hogy Nia elveszíti az örökségét, ha hozzámegegy, de nem fájt annyira, mint a másnapi telefonhívás, amikor a lány szakított vele.

Az árulás okozta fájdalom még most is ugyanúgy mardosta, mint azon a napon.

– Kihasználta, Lady Antonia, aztán meg ejtettél.

Az az első év nélküle majdnem összetörte. S a legrosszabb az volt, hogy már korábban is átélt hasonlót. Más időben, másik konyhában, de a történet ugyanaz volt. És bár érezte a veszélyt, mégsem számított rá.

Azt hitte, hogy Nia más. Hogy különleges. Annyira szerelmes volt bele, hogy nem vette észre a nyilvánvalót, és figyelmen kívül hagyta a múlt tanulságait. Tényleg elhitte, hogy jelent valamit Niának.

– A szüleid attól féltek, hogy a szívedre fogsz hallgatni. Kár volt aggódniuk. Neked nincs szíved, ugye, Lady Antonia? Büszkeséged van bőven, de szíved az nincs.

– Attól, hogy valamit hangosan kimondasz, még nem lesz igaz.

Nia hangja remegett a haragtól, és ez jó volt. A haraggal könnyebb felvenni a harcot. Könnyebbé tette Farlan számára a helyzetet.

– Ó, nagyon is jól tudom, hála neked! Ott volt például az, hogy „Szeretlek, Farlan, és veled akarok lenni”. Vagy „Várj meg az állomáson!”. Igen, te aztán tudod, hogy kell hangosan kimondani olyan dolgokat, amik nem igazak.

– Tizenkilenc éves voltam.

A lány arca sápadtabb volt, mint a márványszobrok odakint a kertben.

Azon az estén Farlan három órát fagyoskodott az állomáson, és legalább harmincszor hívta Niát. Amikor végre felvette a telefont, Farlan már azelőtt tudta, hogy vége, mielőtt Nia beszélni kezdett.

A csendje mindent elárult.

Még most is hallani vélte azt az árulkodó csendet, és elege volt belőle.

Pedig jó életet él, legalábbis nagyrészt. Vannak barátai, több pénze, mint amennyit el tud költeni, és munkája, amit szeret. És itt van Tom meg Diane.

Még mindig meghökkentette a nagylelkűségük és a bizalmuk. Az a rengeteg segítség, amit tőlük kapott. Részben ezért is jött el ide: hogy megpróbálja meghálálni nekik, amiért megadták neki, amit a saját véréből valók megtagadtak tőle: az otthont.

Annyi mindent tettek érte, és ő annyi mindent elmesélt nekik – de Niáról egyetlen szót sem ejtett soha. Még a nevét se mondta ki. Túlságosan fájt, és különben is, még Tom és Diane sem tud mindent rendbe hozni.

Máig kísértette a Niával folytatott utolsó beszélgetés emléke. Ezért utálta a Burns-estét: mert Nia ezen a napon szakított vele hét évvel ezelőtt. De aztán Tom megemléltette a telefonban, hogy Lady Antonia Elgint várják vacsorára, és Farlan úgy érezte, itt az alkalom, hogy leszámoljon a múlttal.

Ezért repült több ezer mérföldet. De Nia ezt nem fogja megtudni.

– Most meg huszonhat vagy – vont a vállát. – Milyen a kertészházban lakni?

Nia válaszolni akart, de mielőtt megtehetné volna, kinyílt az ajtó, és Diane sietett be a szobába.

– Bocsánat, nem akartunk ilyen sokáig magatokra hagyni benneteket, de annyira izgatottak voltok, és mindent látni akartak. No de most már ehetünk! – tette hozzá csillogó szemmel.

Mikor a dudás lassan bevonult a szobába, és ujjai fürgén táncolni kezdtek a hangszerén, Nia csak nagy nehezen tudott mosolyogni.

Sejtette, hogy Farlan távolságtartó lesz, de az, hogy egyáltalán hajlandó volt találkozni vele, reményt ébresztett benne, miszerint már nem neheztel rá annyira.

Tévedett.

Farlan támadása olyan váratlan, keserű és igazságtalan volt, hogy alig kapott levegőt.

Tom a karját nyújtotta.

– Megtisztelsz, Nia?

A lány automatikusan bólintott.

– Természetesen.

Átvonultak az étkezőbe, helyet foglaltak a nagy asztalnál. Amikor a dudás befejezte a zenét,

megtapsolták. Tom úgy vigyorgott, mint egy kisfiú. Megfordult, és kezét fogott a dudással.

– Nagyszerű volt! Nem adna nekem órákat?

Nia alig értette a választ, túlságosan el volt foglalva azzal, hogy megpróbálja elrejteni az érzéseit. A vacsora a hagyományos skót csirkelevessel indult.

– Ez a legjobb leves, amit valaha ettem – mondta Tom, és letette a kanalát.

Nia bólintott.

– Nem ismerek senkit, aki ilyen remekművet tudna varázsolni csirkéből és zöldségekből. Molly szakácsnak nevezi magát, de szerintem inkább alkimista.

Farlan hátradőlt a székén, zöld szeme csillogott a gyertyafényben.

– Szerintem ez többet mond rólad, mint róla – jegyezte meg halkán.

– Hogy érted? – Nia érezte, hogy elpirul.

– Nézd meg ezeket! – Farlan a csillogó evőeszközökre mutatott. – Minden, ami a tiéd, aranyozott, Lady Antonia. Mért lenne az étel kivétel? – Mélyen belenézett Nia szemébe, akinek ettől a hideg futkosott a hátán. – Neked kéne a legjobban tudnod, hogy Lamingtonban csak a nemesfémeknek van helye, egyszerűbb holminknak nincs.

Úgy mosolygott és beszélt, mintha viccelődne, de Nia pontosan értette a célzást, s kiszáradt a szája.

Aztán visszatért a dudás, nyomában pedig Molly behozta ezüsttálcán a főételt: *haggist* céklával, burgonyával és *skirlie*-vel.

– Ez az este biztos nagy esemény a családotban, Nia – jegyezte meg Diane. – Gondolom, számos hagyományotok van.

Az összetört szív hagyománynak számít? – kérdezte magában Nia. Kerülte Farlant a tekintetével, rámosolygott az asztal túloldalán ülő Diane-re, és remélte, hogy nem látszik az arcán a fájdalom.

– Mielőtt internátusba kerültem, olyan volt, mint egy második karácsony. Délután az egész személyzet eljött Lamingtonba, aztán este a szüleim nagy partit rendeztek a barátaiknak.

De az utóbbi hét esztendő Burns-estéi már csak gyötrelmes emlékeztetők voltak, mennyire másképp is alakulhatott volna az élete. Ez volt az évnek az a napja, amikor szíve szerint bárhol máshol lett volna, csak nem Lamingtonban. De nem maradhatott távol, mert akkor a szülei magyarázatot követeltek volna, ő pedig nem bírt volna ki egy ilyen beszélgetést. A szülei szemében a Farlannel való viszonya szerencsétlen, ostoba ballépés volt, amit mielőbb el kell felejtetni.

Farlan az ajkához emelte a pohár Laphroaig whiskyt, és megpróbálta felidézni, miért is tartotta jó ötletnek ezt a látogatást. A szalonban ültek, kávé és whiskyt iszogattak. Igen, azt hitte, a viszontlátás segít majd kigyógyulnia Niából, de mintha pont az ellenkezője történne...

Letette a poharát, és Diane-re nézett.

– Na és mikor talákoztok a családfakutatóval?

– Pénteken – válaszolta Diane Niához fordulva. – Jövő héten pedig kirándulunk Braemarba. Tom családja onnan származik.

Nia bólintott.

– Nagyon szép vidék. És a kastély történelmi jelentőségű.

– Ó, tényleg? – kérdezte Farlan. – Azt hittem, az csak Mar grófjainak vadászkastélya. De biztosan tévedtem. Craithie mégiscsak a skót történelem egy darabja.

Nia odakapta a fejét.

– Mi köze ehhez a Craithie kastélynak?

– Ó, Tom és Diane nem mondta? – Farlan lassan végighordozta a tekintetét a lány arcán. – Gondolkodom rajta, hogy megveszem. Részben befektetésnek, részben menedékhelynek. Elég stresszes volt az utóbbi pár év, kell egy hely, ahol lazíthatok. Ahol kreatív lehetek.

Pír kúszott fel Nia arcára, látszott rajta a döbbenet. Valószínűleg tudja, mennyiért árulják a kastélyt.

– Ne csak a munkában legyél kreatív! – morogta Tom. – Nem mintha az nem lenne fontos. – Ajkához emelte Diane kezét. – De vannak fontosabb dolgok is. Például keresni egy Mrs. Wildert.

Mrs. Wilder!

A szavak úgy kavarogtak Farlan fejében, mint a hópelyhek, amelyek Nia arcára hullottak azon a napon a Holyrood Parkban, amikor megkérte a kezét.

Vajon emlékszik-e rá még egyáltalán? És tudja-e, milyen nehéz volt kimondani azokat a szavakat? Még most is összevissza kalapált a szíve az emléktől.

Megadóan felemelte a kezét.

– Akkor biztos örömmel halljátok, hogy újra hajlandó vagyok bolondot csinálni magamból egy nőért. Sőt akárhány nőért.

Ez nem volt teljesen igaz. Soha többé nem enged olyan közel magához egyetlen nőt sem, hogy bolonddá tehesse.

Diane most odafordult hozzá.

– Ha komolyan el akarod nyerni egy rendes nő szerelmét, akkor el kell gondolkodnod rajta, hogy mit is akarsz valójában.

Farlannek torkán akadt a válasz. Ő nagyon is komolyan gondolta – akkoriban. Az érzései Nia iránt szinte szentek voltak. Számára ő volt az egyetlen.

Az évek során voltak más nők is az életében, de valójában mindig is csak egyvalakire vágyott. Senki sem érhetett Niának még a közelébe sem.

– Igazad van, Dee. Már gondolkodtam is rajta, és arra jutottam, leginkább azt akarom, hogy az a nő tudja, mit akar. – Niára pillantott. – Nekem ez fontos – hangsúlyozta.

– Hát, meglátjuk, mi lesz belőle. Jelentkezőkben nem lesz hiány, az biztos – mosolygott rá Tom. – És most mit szólnál még egy korty whiskyhez? Aztán lehet, hogy kipróbálom a dudát. Nia, még egy pohárral?

– Jaj, nem, köszönöm, nekem mennem kell! Holnap sok a dolgom. De nagyon-nagyon köszönöm ezt a csodálatos estét.

Farlan felállt, figyelte, ahogy Diane meg Tom megöleli Niát, és felkészült a pillanatra, amikor ő következik.

Diane várakozóan feléje fordult.

– Farlan szívesen hazakísér. Ugye, Farlan?

A férfi nem tudott mit felelni, de a pulzusa felgyorsult.

– Igen, persze – törte meg végül a kínos csendet. – Hozom a kabátod.

3. FEJEZET

Ahogy ballagtak lefelé a kocsifelhajtón, Nia szíve Farlan lépteinek ritmusára dobbant. Amint kiértek a ház látóteréből, megállt, és a férfi felé fordult.

– Innen már megyek egyedül. Nincs fél mérföld.

El akart menni mellette, de Farlan útját állta.

– Tudom, hol van.

Belenézett Nia szemébe, mely ellenségesen csillogott.

– Jó, akkor tudod, mi a helyzet – felelte a lány furán rekedt hangon.

– Sötét van.

– Odatalálok.

És mielőtt Farlan reagálhatott volna, már el is suhant mellette.

Eleredt az eső, a szél sűrű, sötét felhőket terelt az égen, és a felhők mögül csak néha bújt elő a hold.

Farlan hosszú léptekkel utolérte.

– Hé, lassíts!

Megragadta Nia karját, szembefordította magával, és olyan szigorúan nézett rá, mint egy szófogadatlan kutyára.

– Értem én, jó? Inkább kitöröd a nyakad, mint hogy hazakísérjelek. Tudod mit, Lady Antonia? Nem is akarlak hazakísérni.

Nia csak bámult rá, a nem kívánt érzelmek elnémították. Szálfaegyenes testtartásával és büszke, eső áztatta arcával Farlan most pont olyan volt, mint az a jóképű, vad fiú, akibe első látásra belezúgott.

De Farlan már nem szereti. Számára ő csak egy nő, akit hazakísér, hogy szívességet tegyen egy barátjának.

Ez már túl sok volt Niának. A fájdalom átcsapott haragba.

– Akkor ne kísérj haza! Fordulj meg, és menj vissza oda, ahonnan jöttél!

Farlan arca megkeményedett.

– Ha rajtam múlna, megtenném. De sajnós Diane megkért, hogy kísérjelek haza, én pedig beleegyeztem. És én állom a szavam, nem úgy, mint egyesek.

Nia elhúzódott tőle.

– Jó, de engedj el!

– Boldogan.

Úgy álltak egymással szemben, mint két harcra kész gladiátor, aztán Farlan odanyújtotta a lánynak az esernyőt.

– Tessék.

Azzal ment is tovább. Karnyújtásnyira lépkedtek egymástól, és úgy hallgattak, mint két idegen.

A kertészházhoz közeledve Niát megkönnyebbülés fogta el. Meggyorsította a lépteit, és az ajtó előtt összecsukta az esernyőt. Csak félig fordult Farlan felé, mert nem akarta látni az arcát.

– Oké, hazaértem, álltad a szavad. Kösz, és jó éjszakát!

Lenyomta a kilincset, és kinyitotta az ajtót.

– Most viccelsz?

Farlan éles hangjától Nia megdermedt, és tágra nyílt szemmel fordult felé.

– Azt ne mondd, hogy nem zártad be az ajtót!

Nia felemelte az állát.

– Soha nem zárom be. Ha hosszabb időre mennék el, akkor bezárnám, de most gyakorlatilag a szomszédban voltam.

Farlan már be is lépett a házba. Nia hevesen dobogó szívvel követte. A férfi felkapcsolta a villanyt,

sorra járta a szobákat, aztán felsietett a lépcsőn.

Nia bement a konyhába, és ivott egy pohár vizet.

– Óvatosabbnak kell lenned – mondta Farlan az ajtóban állva. – A hátsó ajtót be se lehet zárni. Rekedt volt a hangja. Nia felnézett rá, és szerette volna hinni, hogy dühe aggodalomból fakad.

– De, csak erősen kell nyomni...

Farlan hitetlenkedve bámult rá.

– Cseréld ki a zárat! – Összeszorította az ajkát. – Ja, bocs, el is felejtettem, hogy mindig ki kell kérned valakinek a véleményét, mielőtt döntést hozol!

– Ez nem fair, Farlan – mondta Nia mérgesen.

– Nem fair? És ezt pont te mondod?

Nia vett egy nagy levegőt, hátralépett, és a konyhapultnak támaszkodott.

– Nézd, megértem, hogy meg akarsz büntetni azért, ami köztünk történt, de a zárjaimhoz semmi közöd. Azt se tudom, hogy egyáltalán miért vagy itt.

Farlan közelebb lépett hozzá, csak úgy áradt belőle a feszültség.

– Tom és Diane kedvéért vagyok itt.

– De tudtad, hogy én is itt leszek. Ha ezzel bajod volt, akkor nem kellett volna eljőnnöd, és kész.

Farlan összeszorította a fogait.

– Miért ne? Ők a barátaim, és ha nem vetted volna észre: te már nem laksz a kastélyban, Lady Antonia.

Niának hirtelen könnyek homályosították el a látását. Nem akarta elhagyni Lamingtont, se kiadni, de nem volt más választása. A másik lehetőség az eladás lett volna, az viszont semmiképp sem jöhetett szóba.

Nem kellett volna idáig fajulniuk a dolgoknak. Évek óta próbált beszélni a szüleivel, újra meg újra feltárta nekik az anyagi helyzetüket, és felhívta a figyelmüket, hogy a kiadásaik rendre meghaladják a bevételeiket. De Brechin grófját és grófnéját úgy nevelték, hogy minden kívánságuk teljesült, így lehetetlen volt megértetni velük a helyzet súlyosságát. Az anyja felháborodott, az apja egyszerűen nem volt hajlandó beszélni a témáról.

Nia szorosabban fogta a konyhapult szélét. A legfontosabb, hogy megtartsák Lamingtont, sőt most fontosabb, mint valaha.

Belenézett Farlan szemébe, és látta benne a büszkeséget.

– De az Elginek már négyszáz éve hozzászokhattak, hogy elkergessék az embereket a földjükről. És a régi szokásokat nehéz levetkőzni.

Niának zúgott a feje. Néhány pillanatra behunyta a szemét.

– Apámnak nem lett volna szabad azt mondania.

– Nekem igazából az volt a fontosabb, amit nem mondott ki – felelte Farlan hidegen.

Nia némán nézett rá, aztán rekedten így szólt:

– Szóval azzal akarsz bosszút állni rajtam, hogy Lamingtonban laksz.

Farlan zöld szeme megvillant.

– Évek óta nem gondoltam rád, de amikor Diane meghívott, kíváncsi lettem. Meg akartam nézni, hogy ér-e annyit Lamington. – Farlan lassan körbehordozta a tekintetét. – Megérte, Nia? Még mindig úgy gondolod, hogy érdemesebb volt a címedet, a birtokot és a vagyont választani helyettem? Helyettünk? A szerelmünk helyett?

Most először szólította Niának, és a lány elszoruló szívvel tűnődött, vajon ez lesz-e az utolsó alkalom.

– Soha nem gondoltam úgy – dünnyögte.

– Tudom. Csak hagytad magad meggyőzni.

Ez igaz volt. A szülei tényleg meggyőzték, hogy hiba lenne feleségül mennie Farlanhoz. És ha csak a szülei érveiről lett volna szó, még ellen is állt volna a nyomásnak.

– Most már mennem kéne...

– Igen – bólintott Nia.

Az illendőség azt diktálta, hogy kikísérje az ajtóig, de a teste nem engedelmeskedett. És Farlan

sem mozdult, csak állt ott, és nézte, aztán Niának elakadt a lélegzete, amikor kinyújtotta a kezét, s megérintette a boglárka formájú brossát.

– Emlékszel arra a napra?

Nia lassan bólintott, a pulzusa meglódult.

Elmentek a tengerhez. Az év legforróbb napja volt, és ahogy sétáltak a parton, világos lett számukra, hogy ők ketten összetartoznak. És hogy egyiküknek sem lesz soha senki más.

Ez nem holmi fiatalkori szerelem volt, hanem életre szóló kötelék.

Ezért elhatározták, hogy tetováltatják magukat. Afféle bizalompróba volt ez: Farlan választotta Niáét, Nia Farlanét, és csak akkor nézhették meg a sajátjukat, amikor elkészült. De persze mindketten ugyanazt a motívumot választották: egy boglárkát.

– Minden másodpercre – felelte Nia csendesen.

Farlan a szemébe nézett, és a lány szíve kalapálni kezdett, egyre hevesebben, és mintha lassított felvételen idéződték volna fel benne a Farlan apró lakásában átélt szenvedélyes, végtelen pillanatok.

Megbabonázva figyelte, ahogy Farlan ujjai végigrajzolják a bross körvonalát, és eszébe jutott, milyen gyengéd is ez a kéz, s hogy mennyire felhevítették annak idején az érintései.

– Farlan... – suttogta.

Már csak egy centiméter választotta el az ajkukat.

Nia szeme tágra nyílt, egész teste várakozón megfeszült. Annyira várta már, hogy megcsókolhassa Farlant. De ahogy a férfi lassan felé hajolt, egy nőstény róka éles, vad ugatása törte meg a csendet.

Farlan arca hirtelen zárkózott lett, visszahúzta a kezét.

– Feküdj le! Fáradtnak látszol.

Nia egy szót se bírt kinyögni, csak bámult Farlan után, aki sietősen elindult kifelé. Amikor az ajtó becsukódott mögötte, Nia gépiesen odasétált, és bezárta azt.

Vége, mondta magában.

Ami az imént történt, egyértelműen mutatja, hogy már késő. Nincs remény, nincs kegyelem.

És ezzel most már örökké együtt kell élnie.

4. FEJEZET

Farlan a gázra lépett, és tekintetével követte a Cairngorm hegyei fölött alacsonyan ülő sápadt napkorongot. A Los Angeles-i meleg, verőfényes napokhoz szokva szinte már el is felejtette, milyen szeszélyes az időjárás Skóciában.

Az járt a fejében, ami közte és Nia közt történt a kertészlakban.

Visszagondolt arra a pillanatra, amikor a lány felé hajolt. Vagy Nia hajolt őfelé? Nem emlékezett. Az emlékekhez működő agy kell, az övé pedig kikapcsolt, amikor belenézett a lány szemébe, és látta...

Mit látott?

Halkan káromkodott.

Azt látta, amit látni akart. Pontosabban: amit a teste akart látni. A szemét... azt a gyönyörű, bársonybarna szemét... melyet elhomályosított a vágy.

De csak illúzió volt. Emlékek és ábrándok csalóka visszfénye.

Összeszorította a fogát, és beletaposott a gázba.

Még mindig nem tudta elhinni. Úgy érezte, a teste elárulta, amikor visszament Lamingtonba. Nia összetörte a szívét – semmi mást nem lenne szabad éreznie iránta, csak ellenszenvet, de őbenne a vágy lobbant fel újra.

Megcsörrent a telefonja, és Farlan hálás volt, hogy valami eltereli a gondolatait.

– Igen?

– Helló, Farlan!

Steve volt, a rendezőasszisztense, aki már tegnap is kereste.

– Jaj, bocs, öregem, vissza akartalak hívni...

– Semmi baj. Csak közölni akartam a jó hírt: Travis Kempnek nagyon tetszett a prezentáció. Sikerült!

Tényleg, a prezentáció. Hogy feledkezhetett meg róla? Ez is Nia miatt van. Folyton ő jár a fejében, és ettől szétszórtabb, mint máskor.

– Minden simán ment – folytatta Steve lelkesen. – Odáig vannak a filmért is, meg érted is. Egyébként Travis találkozókat tart a hétvégén, és rajta vagy a vendéglistán. Nézd meg a leveleidet! Kelleni fog az irányítószám, különben oda se találsz, valahol kinn lakik a semmi közepén.

Travis Kemp nem csak egy producer volt a sok közül: igazi legendának számított Hollywoodban. Ha meghívott valakit az egyik ilyen „találkozójára”, az felért egy lovaggá ütéssel.

Farlannek tehát minden oka megvolt rá, hogy visszatérjen Kaliforniába, és csak egyetlen oka arra, hogy Skóciában maradjon. Az utóbbinak eredetileg semmi köze nem volt Niához: meg akart jelenni a Gight Street-i Filmpalota újrainításán, ami az egyik itteni vállalkozása volt.

De valamit Niával is kezdenie kell, meg ezzel az újraéledt vágyakozással. Hét éven át kísértette a visszautasítás emléke. Ha most visszarepül Los Angelesbe, soha nem fogja kitörölni a fejéből ezt a nőt.

– Nem mehetek, Steve. Tudod, hogy pár hétre haza akartam jönni Skóciába, nem? Hát, kicsit korábban indultam, és most ott vagyok.

– Tényleg? Valami forgatás? Vagy régi ismerősöket látogatsz?

Egy bizonyos régi ismerőst akart viszontlátni – és most mindent megtesz, hogy ezúttal tényleg elfelejtse.

– Kedvesem, hát eljöttél! Annyira örülök!

Nia elmosolyodott, amikor Diane odaszaladt hozzá, és mindkétfelől pusztit nyomott az arcára. Nia egy köteg könyvet tartott a kezében.

– Ezeket vissza akartam hozni a könyvtárba. Még akkor vittem el őket, mielőtt kiköltöztem.

– Épp most fogunk teázni. Szuperül haladunk. – Diane szeme csillogott az izgalomtól. – Milyen volt a londoni kirándulás?

– Jó – füllentette Nia. – De mindig örülök, ha visszajöhetek a Felföldre.

Azok után, ami majdnem megtörtént Farlan és közte a kertészlakban, Nia megfogadta, hogy távol tartja magát Lamingtontól. Farlan csak két hétig marad, könnyen elkerülheti.

Aztán a gépe indulása előtt Diane felhívta telefonon, hogy ugorjon át a kastélyba, szeretnék bemutatni Finn McGarrynek, a családfakutatónak, aki Tom skót felmenőit kutatja. Nia rémülten próbálta kimenteni magát, mondván, már így is van egy vendégük, és csak akkor nyugodott meg, amikor Diane megemlítette, hogy Farlan úgyse lesz otthon, mert kiruccan Invernessbe.

A biztonság kedvéért Nia azonban most erőltetett könnyedséggel megkérdezte:

– Farlan szerencsésen elindult?

Már attól is előntötte a forróság, hogy hangosan kimondta a nevét.

– Igen, csak aztán meggondolta magát. Negyedórája jött vissza. – Diane halkabbra fogta a hangját: – Nem tudom, mi baja van annak a fiúnak. Mintha tükön ülne, mióta idejött. Öt percnél tovább nem tud egy helyben maradni. Tom, Farlan! – kiáltotta, amikor beléptek a könyvtárba. – Nézzétek, ki van itt!

Farlan egy kanapén ült hanyag pózban. Nia olyan görcsösen kerülte a tekintetével, hogy majdnem megbotlott a szőnyegben, de aztán egy lopott pillantás elárulta neki, hogy Farlan rá se bagózik, hanem Finn McGarryre figyel.

Vett egy mély levegőt. Kopott tweedöltönyös, idős úriembernek képzelte a családfakutatót, de a Finn név ezek szerint Finolát takart: fiatal, karcsú nőt feltűnően nagy kék szemekkel és rövid sötét hajjal. Igen csinos volt, és láthatóan Farlannek is tetszett. Nia elkapta a pillanatot, amikor csábítóan rámosolygott, és így szólt:

– Olyan sokat kérdez, Ms. McGarry... egészen zavarba hoz.

– Szólítson Finn-nek, és tegeződjünk! Kétlem, hogy magát olyan könnyű zavarba hozni, Mr. Wilder.

– Farlan. De ha egy szép nő faggat, akkor bizony zavarba tudok jönni. – Zöld szeme csillogott. – Kivéve, ha rajongó.

Niába beléhasított a fájdalom. Már az is épp elég volt, hogy Farlan nem tud neki megbocsátani, és nincs második esélyük, de a gondolat, hogy másik nővel van kapcsolata, szinte elviselhetetlen volt.

Bemutatták Finn-nek, aztán Diane egy csésze teát nyomott a kezébe. Nia udvariasan elbeszélgetett vele, de közben fél füllel Farlant és Finnt hallgatta.

– Jaj, tisztára kiment a fejemből! – tette le Diane a csészéjét. – Finn, van egy fotóalbumunk, amit szeretnénk megmutatni. Gyertek!

Nia figyelte, ahogy azok négyen kimennek a könyvtárból.

Reszketve nagy levegőt vett, lassan végigsétált a polcok mentén, és óvatosan helyükre tette a visszahozott könyveket. De pont a legnagyobbnak és a legnehezebbnek az egyik legfelső polcon volt a helye.

Homlokráncolva pillantott le magas sarkú cipőjére, aztán elkezdett felmászni a létrán, egyik kezével kapaszkodva, a másikkal a könyvet szorongatva. Még a legfelső fokról sem érte el a polcot, de ha egy kicsit nyújtózkodik és előrehajol...

– Nia!

Megpördült, egyik lába lecsúszott a létrafokról, a könyvet elejtette, mire gyorsan a másik kezével is megkapaszkodott a létrában.

Erős kezek ragadták derékon, teste egy kemény mellkasnak ütközött.

– Mit művelsz?

A kezek megfordították, és talpra állították a padlón. Farlan állt előtte szemrehányó arccal.

– Csak vissza akartam tenni a könyvet.

– Ebben a cipőben?

Farlan lenézett Nia cipőjére, és rögtön meg is bánta, mert a karcsú, harisnyás lábak látványától

mocorogni kezdett benne a vágy.

– Minek másztál fel egyáltalán? Nincs személyzeted?

– Nincs, képzeld. Elengednél?

– El tudod képzelni, mi lett volna, ha nem vagyok itt?

Vörös foltok jelentek meg Nia arcán.

– Semmi.

– Akkor így meg se kell köszönni, mi? – kérdezte Farlan.

Nia összeráncolta a szemöldökét.

– Megköszönni? Mit, a prédikációt?

Farlan nehezen uralkodott magán. Megrázta a fejét.

– Ha nem jövök be, most úgy nézne ki a szoba, mint egy bűnügyi helyszín. Lady Antonia, egy létra...

– Miért fújod fel ennyire? Csak megcsúszott a lábam, ennyi történt. De meg se csúszott volna, ha nem ijesztesz rám.

Szóval az ő hibája?

Farlan némán bámulta a lány arcát. Szavai és finom virágillata összezavarta.

Nia felemelte a könyvet a padlóról, de Farlan kivette a kezéből.

– Majd én.

Nia visszavette.

– Nem kell a segítséged. Semmi se kell tőled.

– Tudom. Hét évvel ezelőtt világosan értésemre adtad, amikor ezt a házat választottad helyettem.

Nia közelebb lépett hozzá.

– Nem így volt.

– De, pontosan így volt.

Farlant elárasztotta a keserűség. Niának sohasem volt rá szüksége. Akarta őt, igen, de nem örökre, ahogy megígérte.

– Ott voltam én is, már elfelejtetted? Mindketten ott voltunk, de egy bizonyos ponton te már más forgatókönyvből játszottál.

A szülei által írt forgatókönyvből.

Nia pislogott néhányat.

– Nem egy film volt, Farlan. Nem csavarhatod úgy a végét, ahogy neked tetszik.

– Pedig te azt csináltad.

Rövid csend után Nia lassan megcsóválta a fejét.

– Nem. Azt tettem, amit mindkettőnk számára helyesnek gondoltam, de nekem se tetszett. Én sem ezt akartam.

– Akkor mit akartál?

Farlan megvetően elhúzta a száját, de a hangja reszketeg volt.

Nia a szemébe nézett.

– Téged. Te vagy az egyetlen, akit valaha is akartam.

Farlan dermedten állt. Másodpercekig csak nézték egymást, aztán Nia még közelebb lépett, és ajkával finoman, könnyedén megérintette a férfi ajkát úgy, mint annak idején legeslegeslegelőször. Farlan pulzusa száguldani kezdett, spontán mozdulattal átölelte Nia derekát, és viszonzta a csókot, de ő istenigazából.

A könyv megint a padlóra esett. Nia ujjai végigsimítottak Farlan vállán és mellkasán, felhajtották a pulóverét meg a pólóját. A férfi felzihált, amikor Nia a csupasz bőrét simogatta, és érezte, hogy merevedése lesz.

Szorosabban magához húzta Niát, és kigombolta a kardigánját. Ő halkán felnyögött, amikor Farlan a szájába vette az egyik ágaskodó mellbimbóját. Aztán Farlan keze becsúszott a szoknyája szegélye alá. A légzése szaggatottá vált, újra megcsókolta Niát, nekilökte a könyvespolcnak, ujjait a hajába temette, és úgy tartotta a fejét, hogy elmélyíthesse a csókot.

Tompa puffanások hallatszottak, ahogy újabb könyvek hullottak a padlóra, de Farlan nem

törődött vele, hajtotta a mohó vágy.

– Farlan...

Kinyitotta a szemét. Nia rászzegezte a szemét, a haja kócos volt, az ajka duzzadt. Valahol a házban Tom harsány nevetése hallatszott.

Mi a fenét művelnek itt?

Farlan hátralépett, és látta, hogy Nia visszagombolja a kardigánt. Az arcára volt írva, hogy ő is ugyanarra gondol.

– Sajnálom – mondta remegő hangon, aztán leguggolt, és elkezdte összeszedni a könyveket.

– Hagyd csak! – Farlan felhúzta. – Majd én megcsinálom.

– Nem lehet csak úgy tetszés szerint visszarakosgatni őket.

– Ezek csak könyvek, Nia. – Farlan a fejét csóválta. – Mi van veled és ezzel az átkozott házzal?

Mindig mindennek tökéletesnek kell lennie.

Tehát az olyan névtelen senkiknek, mint ő, itt nincs helyük.

Niának megkeményedett az arca.

– Ez nem egy akármilyen ház. Én itt nőttem fel.

5. FEJEZET

Amikor Nia kinézett a hálószobája ablakán, nagyot dobbant a szíve.

Éjszaka havazott, s a skót vidék szürke, sáros mezői és tüskés sövényei végtelen fehér csodavilággá változtak. A Lamington kastély méltóságteljesen emelkedett az ólomszürke égbe. Furcsa volt tudni, hogy Farlan ott alszik a vendégszobában, alig néhány méterre attól a helytől, ahol osztoztak volna az ágyon, ha nem szakít vele.

Arcába szökött a vér.

A könyvtári csók emléke még most is megfosztotta a nyugalmától. Lehet, hogy Farlan haragszik rá, és nem szereti, de hogy még mindig kívánja, azt most már nem is tudná letagadni. Ugyanúgy, ahogy ő is kívánja Farlant.

Üres tekintettel bámult ki a csillogó fehér tájra.

De olyan meglepő ez? Nem feltétlenül szokatlan, hogy az egykori szerelmesek még akkor is kívánják egymást, ha a szerelmük már régen elmúlt.

És vajon a vágy minden mást felülírhat? Nemcsak a múltat, hanem a haragot és a zűrzavart is, amely még mindig ott vibrál köztük?

A szíve vadul kalapált.

Farlan ugyanúgy vágyik rá, mint fordítva.

Olyan csábító volt hallgatni erre a halk belső hangra, és eljátszani a gondolattal, hogy újra összejöhetnek.

De mi értelme lenne?

Megszólalt a mobiltelefonja az éjjeliszekrényen. A kijelzőre pillantott, és összehúzta a szemöldökét. Üzenet érkezett Johnnytól, a lamingtoni vadászvezetőtől: eljöjjön-e érte, ahogy megbeszélték.

Jaj, tényleg! Hogy is felejtette el?

Bár Tom és Diane lakott a kastélyban, a birtokot továbbra is ő igazgatta, és aznapra megbeszélést tűztek ki a terepen dolgozó munkatársakkal: vadászvezetőkkel, vadászokkal és vadőrökkel, akik úgy ismerték Lamingtont, mint a tenyerüket.

Visszaírt Johnnynak, aztán lezuhanyozott, felöltözött, és tíz perccel később már a havas úton zötyögött ütött-kopott Land Roverével.

Johnny háza előtt három khaki színű terepjárót látott. Egy csapat bakancsos férfi állt ott termonadrágban, bélelt dzsekiben meg sapkában, beszélgettek, és forró teát ittak.

Amikor Nia kiszállt, feléje fordultak.

– Jó reggelt, Lady Antonia!

– Jó reggelt! Tudom, alig várjátok, hogy élvezzétek ezt a pompás havat, és remélhetőleg lesz is majd idő egy kis szórakozásra, de először...

– Jól hangzik.

Nia felkapta a fejét a hangra, és görcsbe állt a gyomra.

Farlan a legközelebbi terepjáró motorháztetejének dőlve épp végzett a teájával, és rátekerte a kupakot a termoszra.

– Hócsata vagy szánkózás?

Nia némán nézett rá.

– Nem tudtam, hogy te is itt leszel, Mr. Wilder – mondta aztán nagy nehezen.

– Nem terveztem, de Johnny eljött ennek a kulcsáért – Farlan megpaskolta a terepjáró motorháztetejét –, aztán beszélgetésbe elegyedtünk, említette, hogy lesz ez a találkozó, és...

És mi? Nia legszívesebben sikított volna.

Farlan mosolya a sarki jégsapkákat is megolvasztaná...

– Nincs sok tervem mára, csak a rendezőasszisztensemet kell felhívnom, úgyhogy arra gondoltam, jövök én is, körbenézek kicsit a birtokon.

Jössz?

Nia úgy érezte magát, mint akit fejen talált egy hógolyó. Csak nem akarja Farlan az egész délelőttöt a csapattal tölteni?

Mintha olvasna a gondolataiban, a férfi a tekintetét kereste.

– De csak ha nincs ellene kifogásod, Lady Antonia.

De, van!

– Nem lesz túl izgalmas – felelte Nia.

– Az jó – felelte halkán Farlan. – Épp elég izgalomban volt részem az utóbbi huszonnégy órában.

Tekintete a lány arcán pihent, és Nia másodpercekig nem kapott levegőt, amikor felfogta a szavak értelmét.

– Hát jó, nem bánom – hazudta. – Akkor indulhatunk? Vagy van valami kérdés?

Mindenki beült a kocsikba, Farlan Nia mellé.

– Egyébként hová megyünk? – kérdezte, amikor megindultak a dombokon át.

– Fel az Inverside-ig a birtok másik végébe, aztán vissza. Itt elég rossz a rádióvétel, de ha zenét akarsz hallgatni, van pár CD valahol.

– Inkább beszélgetnék.

Nia megmerevedett.

– Beszélgetnél?

– Arról, ami történt.

Nia tágra nyílt szemmel pillantott Farlan felé.

– Tudod... a könyvtárban.

Niának a lélegzete is akadozott a könyvtári események emlékére.

– Nincs miről beszélni – felelte.

Érezte arcán a férfi tekintetét.

– Ó, tényleg? Ezek szerint gyakran csinálsz ilyet?

A csókra visszagondolva Nia még most is megremegett. Több mint egy éve nem csókolt férfit, és az a csók semmiben sem hasonlított ahhoz, amit Farlannel megtapasztalt a könyvtárban.

Hirtelen elfogta a lelkiismeret-furdalás. Andrew csendes fickó volt, kissé régimódi, de kedves és nagylelkű. És érzelmes. Szexelhettek volna, Nia akarta is, mert azt remélte, talán beleszeret.

De valahogy nem érezte helyesnek.

Ezért azt mondta Andrew-nak, hogy még nem áll készen, mire ő azt válaszolta, hogy tud várni. Sohasem erőltetett semmit.

– Nem lett volna szabad megtörténnie – mondta most Nia.

– De megtörtént. Megcsókoltál, és én visszacsókoltalak. Lamington Hall könyvtárában. Mit szólna ehhez Brechin grófja és grófnéja?

A férfi hangja szelídnek tűnt, mintha csak könnyedén elcseverésznének, de Nia kiérezte belőle a gúnyt és a sértett büszkeséget.

– Egyébként hol vannak? – kérdezte Farlan.

– A nagynénémnél és a nagybátyámnál Dubajban. Apámnak melegebb éghajlaton kell élnie a tüdeje miatt.

Ez volt a „hivatalos” magyarázat a szülei távollétére. A magyarázat, amely lehetővé tette, hogy továbbra is emelt fővel járhassanak az emberek közt.

– És te miért nem vagy velük?

– Lamington nem csak a gyerekkori otthonom – felelte sietve Nia. – Én vezetem a birtokot.

Nem ez volt az egyetlen ok. Túl fájdalmas lett volna találkoznia a nagynénjével és a nagybátyjával – de hogy miért, azt nem árulhatta el senkinek, főleg nem Farlannek.

– És nem tudtál volna felvenni egy gondnokot átmenetileg?

– Az csak még több zavart okozott volna mindenkinek. – Nia látványosan az útra szegezte a tekintetét. – Különben se szeretem a forróságot.

– Hát, ezt nem tudom alátámasztani...

Niának kiszáradt a szája, a gyomra összeszorult.